13. nap: a szállásunk 60 lariba került, de már csak 45 volt nálunk és a család nem akart dollárt elfogadni így reggel első dolgunk volt pénzváltót keresni. Csak bankot találtunk, ami 10-kor nyitott és addig nem akartunk várni. Így a családra ráerőltettük dollárunkat. A finom, kései reggeli után végre elindultunk Uplistsikhe felé.

Odaérve bebizonyosodott, hogy a sziklaváros, ami már az időszámításunk előtti első évezredben lakott volt, megérte a pár kilométeres kitérőt.

A látványról a képek többet mondanak, de mindent nem tudnak még ők sem visszaadni.

Innen mentünk a határ felé, Dél-Oszétiát továbbra is délről kerülve, így Mtskheta is pont útba esett. Két folyó találkozásánál terül el, és szintén nagyon régi. A közelben van egy hegy a tetején egy templommal, ahonnan rálátni a városra. Nagyon szép volt a kilátás még ha időveszteséggel is járt.

Közben találkoztunk egy olasz párocskával akik egy öreg BMW-n mennek Mongóliába óriási csomagokkal. Ha már városban voltunk ügy döntöttünk megebédelünk. A döntéssel nem volt baj csak az étterem kiválasztásával. Teljesen üres volt és mégis majdnem másfél órát vártunk ebédünkre, pedig ugyan azt rendeltük.
A hosszú várakozásban viszont legalább megtudtuk mi volt az előző napi ágyúgolyó futam. A végzős diákok mentek egyik

helyről a másikra. Az autók ablakából lógva, nagyon boldogoknak látszottak. Dudáltak, sikongattak.

Majd jóllakottan újra úton. A határ felé egyre kanyargósabb lett az út és a csordák, nyájak kerülgetése is egyre gyakoribb lett. Aztán megelőztünk 4 orosz srácot, 4 púpra pakolt KTM-mel. Ezzel vége is volt a motorok kímélésének, mi mentük azt a tempót, amire Lolka és Bolka képes volt, a nagy Adventure-ök meg kísérték minket.
Tudtuk, hogy csak azért nem előznek vissza, mert nem akarnak. Igaz a motorok öregedtek pár évet azalatt a néhány kilométer alatt, de izgalmas volt a versenyszellemmel megáldott motoros társasággal együtt motorozni egy ilyen, szép kanyargós úton. Egészen addig, amíg el nem fogyott a nafta. A benzinkúton ők is megálltak. Kölcsönösen kikérdeztük egymást: honnan hová.

Ők szamaraiak és Iránból jöttek épp hazafelé. Öten indultak május elsején, de az egyikük Kazahsztánban eltörte a lábát. Amit aztán felkötöttek a motorjára és úgy jutott el off-roadon a 100 km-re lévő korházba. Aztán elbúcsúztunk és ők el is húztak. Mi meg visszaálltunk kímélő üzemmódba. A hágó lélegzetelállítóan szép volt.

Megálltunk fényképezni és egyből egy egész busznyi kedves ingolstadti kezdett minket interjúvolni.

Tőlük is elbúcsúztunk és élveztük a látványt és a kanyarokat. Volt közben egy kis dugó is. Pont akkor zárták le az egyik sávot elég nyilvánvaló okok miatt.

Ezt leszámítva elég jó minőségű út volt. A dugóban megint utolérték az orosz motorosok. Korábban ők is megálltak fényképezni és elkerültük őket. Innen megint együtt mentünk egész a határig. A georgiai oldalon minden gond nélkül ment. Az orosz oldalon azt hitték mi is oroszok vagyunk és odatereltek minket a négy orosz mögé.

Jó sokáig vártunk, hogy tovább mehessünk, amikor odajött ugyan az a határőr, aki ide terelt és átzavart minket a külföldieknek fenntartott sávba. A kezünkbe nyomott egy űrlapot, amit az orosz motoros társainktól kapott tollal töltöttük ki. Az aztán nálunk is maradt, mert ők gyorsan átjutottak. Mi korántsem. Az útlevelek ellenőrzésénél minden jól ment, amíg meg nem kérdezték mi célból akarunk Oroszországba menni. Turizmus, mondtuk. Erre a hölgy felvette a telefont és tárcsázott. Választ nem kapott, így félretolta útleveleinket, mondta, hogy várjunk és kérte a következőt. Mi vártunk is. Kb. 1 órát. Nem akartuk sürgetni a dolgot hátha csak ront a helyzeten, de ami sok az sok és megkérdeztük mi a probléma. Kiderült, hogy az nem volt csak valaki, aki egyedül van erre a munkára fel akar tenni nekünk pár kérdést, de pillanatnyilag sok kérdeznivalója akadt. Mellettünk addig többtucat autó áthaladt, úgy, hogy mindegyikből ki és visszapakoltattak mindent. A mi motorjainkat meg sem nézték, csak félreállították, hogy ne akadályozzák a forgalmat. Eltelt még egy óra, eleredt az eső és végre megjelent az emberünk. Bevezetett minket egy irodába, ahol Amerikai legnagyobb ellenlábasának alkalmazottja egy Apple telefonónról Google fordítóval feltette nekünk hihetetlenül fontos kérdéseit (név, cím, foglalkozás, hova és miért megyünk), amit aztán szépen le is jegyzetelt egy négyzetrácsos füzetbe. Mögötte ott állt az asztalon két számítógép, de rejtély maradt, hogy minek, mint ahogy az is, hogy ezt valaha elolvassa-e valaki.

Na mindegy, ezen is túljutottunk. Aztán a motorok ideiglenes importjáról kellett kitöltenünk egy űrlapot és így röpke kb. 3 óra alatt bent is voltunk Oroszországban és addigra az eső is elállt, csak épp szépen beesteledett.

A határ után megálltunk az egyik biztosítást áruló bódénál, mert ugye ide az otthoni kötelező már nem érvényes, de egyikünknek sem volt kedve több űrlaphoz és inkább tovább mentünk. Nem éppen legális fényszóróinkkal világítottuk meg előttünk a szerpentint és vakítottuk a szembejövőket, de legalább biztonságban eljutottunk Vlagyikavkázig. Ott találtunk egy motelt, ahol vacsorát és sört is kaptunk szobaszervizen keresztül és utána csak eldőltünk, mint egy zsák.

14. nap. Viszonylag későn keltünk, de egyből el is kezdtünk pakolni. A szobánk ablaka olyan magason volt, hogy nem láttuk mi vár ránk odakint. Ahogy vittük ki a cuccot a motorokhoz azonnal rájöttünk, hogy kezdhetjük előröl a készülődést, ugyanis szakadt az eső. Amikor végre elindultunk arról is megbizonyosodhattunk, hogy az oroszok sem foglalkoznak túlzottan a közlekedési szabályokkal. Mindenki megy, ahol elfér. Ez esőben, motorral nem volt olyan kellemes, de végül kiértünk a városból és az esőfelhő alól is. Mentünk pár kilométert és közben végiggondoltuk, hogy mi maradhatott ott a motelban. Meg is álltunk leellenőrizni és valóban elfelejtettük az USB-s töltőt. Eddig praktikus kütyünek bizonyult és nem akartuk veszni hagyni, tehát visszamentünk érte az esőbe és a forgalmi káoszba. Amikor újra jó irányban haladtunk száraz úton, engedtünk a gyomrunk jelzésének és megálltunk egy falucska

kis boltjánál reggelit venni. Két fiatal nő szolgált ki minket és közben, amennyire a nyelvi korlátok engedték, kérdezgettek minket. Megengedték, hogy a boltban együk meg, amit vettünk és főztek nekünk hozzá teát is.

Az egyikük telefonálgatni kezdett és megkért ne menjünk sehova, mert hoz nekünk pirogot és elrohant. Amíg vártunk megjelent még két hölgy és ők is próbáltak szóval tartani. Nem sokára meg is kóstolhattuk a frissen sült sajtos finomságot. A maradékot kérlelhetetlenül becsomagolták nekünk, hogy vigyük magunkkal. Nagyon aranyosak voltak és kicsit csalódottak is amikor megtudták, hogy nem erre jövünk vissza. Útközben több rendőrrel is találkoztunk és kezdünk félni mi lesz ha megállítanak és kiderül, hogy nincs biztosításunk. Az első nagyobb városban kerestünk egy biztosítót, ahol nem tudtak segíteni, mert nem cirill betűkkel van írva a forgalmink. Viszont megnyugtatott, hogy nem lehet semmi probléma, mert az orosz rendőrök csak az oroszokkal foglalkoznak velünk nem fognak, de ha mindenképpen szeretnénk, akkor próbáljuk meg az utca végén található biztosítónál. Így is tettünk. Azt viszont zárva találtuk és a nyitvatartási idő helyén csak egy telefonszám fityegett, amit a szomszéd boltban dolgozó néni felhívott nekünk. Nem kellett sokat várni, de hiába jött két hölgy is nem tudtak velünk mit kezdeni, mert pillanatnyilag nem volt áram. Aztán fél óra múlva az is megjött és 4 hónapra biztosítva lettünk orosz földön.

A szomszéd boltban megebédeltettek minket és tőlük is kaptunk útravalóul finom csecseny süteményt. Innen hosszú

kilométereken csak arról tudtunk egymással beszélgetni, milyen kedves, vendégszerető népek az itt élők. Elértünk valami megyehatárig, ahol félreállítottak minket és az öt-hat rendőr egyszerre kérdezősködött: honnan hova és mennyibe került a motor. Ervinét alá is írták.

Sok jót nem hallottuk az orosz rendőrökről, így eddig ez is pozitív csalódás. Innen aztán a kiváló minőségű aszfalt és a siralmas, burkolat nélküli útnak sem nagyon nevezhető valami váltogatták sűrűn egymást. Egy alkalommal egy lezárt vasúti felüljárót kellett

úgy kikerülnünk, hogy kilométereken keresztül ment egy földút közvetlenül a sínek mellett (helyenként nagyon mély kaviccsal tarkítva) egy vadaknak épített aluljáróig, ahol végre keresztezhettük a vasutat.

Izzasztó volt. A szembejövő forgalom sokszor még a motorjaink mellett is alig fért el. Ezek után egy újabb határellenőrzés. Ervint felküldték a bunker irodájába okmányellenőrzésre, ahol igazából

csak az Ikarus buszokról volt szó és arról, hogy Magyarország milyen rosszul teljesít hokiban, az iratokat meg sem nézték. Gábor ezalatt bevásárolt egy olyan boltban, amit még ki sem nyitottak. Ezután viszonylag korán nekiálltunk sátorhelyet keresni. Elég gyorsan találtunk is egyet egy folyóparton.

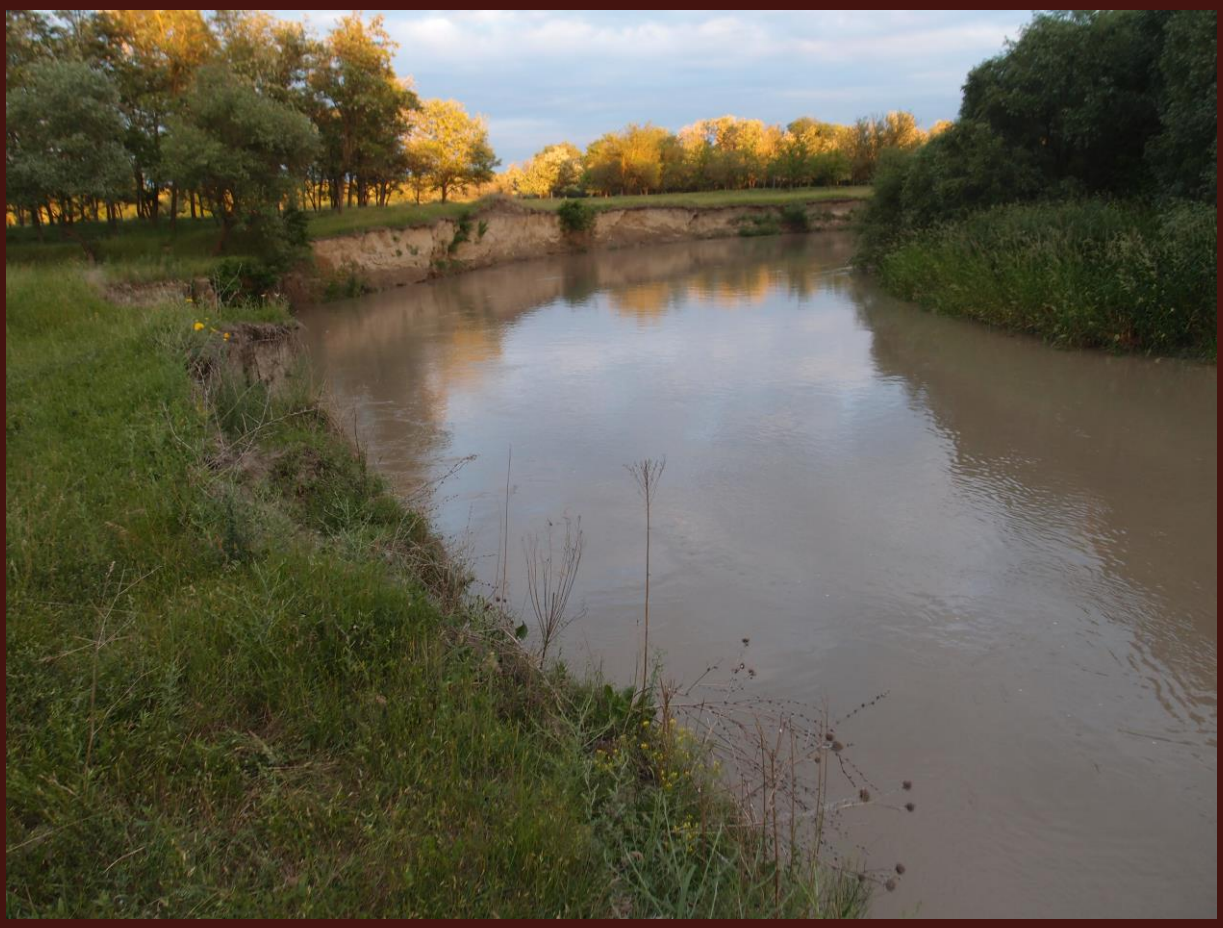

Ervin végre tudott időt szakítani a kontakt hiba kijavítására,

Gábor meg feszített a Lolka láncán. Az egyéb átellenőrzésnél kiderült, hogy Gábor motorjának hátsó villája elgörbítette a koffertartót.

Merítettünk vizet a folyóból és végre kipróbálhattuk a vízszűrőt. Abból a szűrt vízből főztük meg a vacsoránkat.

Közben járt arra egy Niva és két pecás srác, akik nagyon félhettek tőlünk, mert gyorsan továbbálltak. Nagyon nyugis, kellemes estének ígérkezett, amíg meg nem jelent a Niva sofőrje 1 nagy és két kisebb kutyával. Az első ijedségünk után hamar kiderült, hogy jó szándékkal jött, csupán meg akarta tudni kik vagyunk és a legnagyobb problémája az volt, hogy miért nem az ő udvarán állítottuk fel a sátrunkat.

Majd azt mondta várjunk és sarkon fordult. Nem sokára visszajött egy nagy, megrakott kosárral, amiből előszedett sok friss zöldséget, frissen sült házi kenyeret, sült halat, saját készítésű sajtot és persze vodkát. Mi addigra már jóllaktunk, de a sok finom falatot így is sikerült elfogyasztani, majd késő estig beszélgettünk vele. Mindig sikerül úgy formálni mondanivalóját, hogy Ervin a korlátozott orosz tudásával is megértse. Nagyon szimpatikus, intelligens ember. Örülünk, hogy megismertük.

15. nap: verőfényes napsütésre ébredtünk. A bácsi még az este megígérte, hogy reggel 3-kor munkába menet feldudál minket. Örültünk, hogy végül letett eme szándékáról. Azt is ígérte, hogy reggel még elbúcsúzik tőlünk. Mire összepakoltunk meg is érkezett, ezúttal a fiával, Ivánnal.

A sok finom földi jó megint nem maradhatott el. Kaptunk megint kenyeret, hozzá kaviárt és csokit. Kicsit rossz szájízzel búcsúztunk, mert nem tudtuk viszonozni a sok kedvességet. Innen az út Volgográd felé, a horizontig tartó, hosszú, unalmas egyenesekből áll. 100km/h-val, forgalom nélkül meg pláne

messze van mindenféle izgalomtól. Közben Ervin húgát, Gabriellát sms-ben megkértük intézzen nekünk szállást Volgográdban. Az unalmas motorozást csak Elistiában pár kép

és egy tóparti ebéd erejéig szakítottuk meg.

Ahogy közeledett Volgográd nőtt a kamionforgalom és legalább némi előzgetéssel el tudtuk foglalni magunkat.

A városba érve még több ízelítőt kaptunk az orosz közlekedési kultúrából. A nagyon rossz utak mellett a még rosszabbul összehangolt jelzőlámpák meg csak nehezítették a haladást.

Az mondjuk vicces volt és mi is hamar hozzászoktunk, hogy a gyalogosok lámpájához igazodik mindenki. Amint az pirosra váltott: dáváj!, mindegy, hogy az autósoké meddig lett volna még piros. A szállásunk felé pont útba esett Mamayev Kurgan, Hazánk anyja nevű szobor és a körülötte elterülő park, ami a sztálingrádi csata hőseinek állít emléket, így körülnéztünk ott is. Tán érdemes tudni, hogy Sztálingrádban 700.000 ember esett el… Emlékükre a 85 m magas szobrot 5 évig építették…

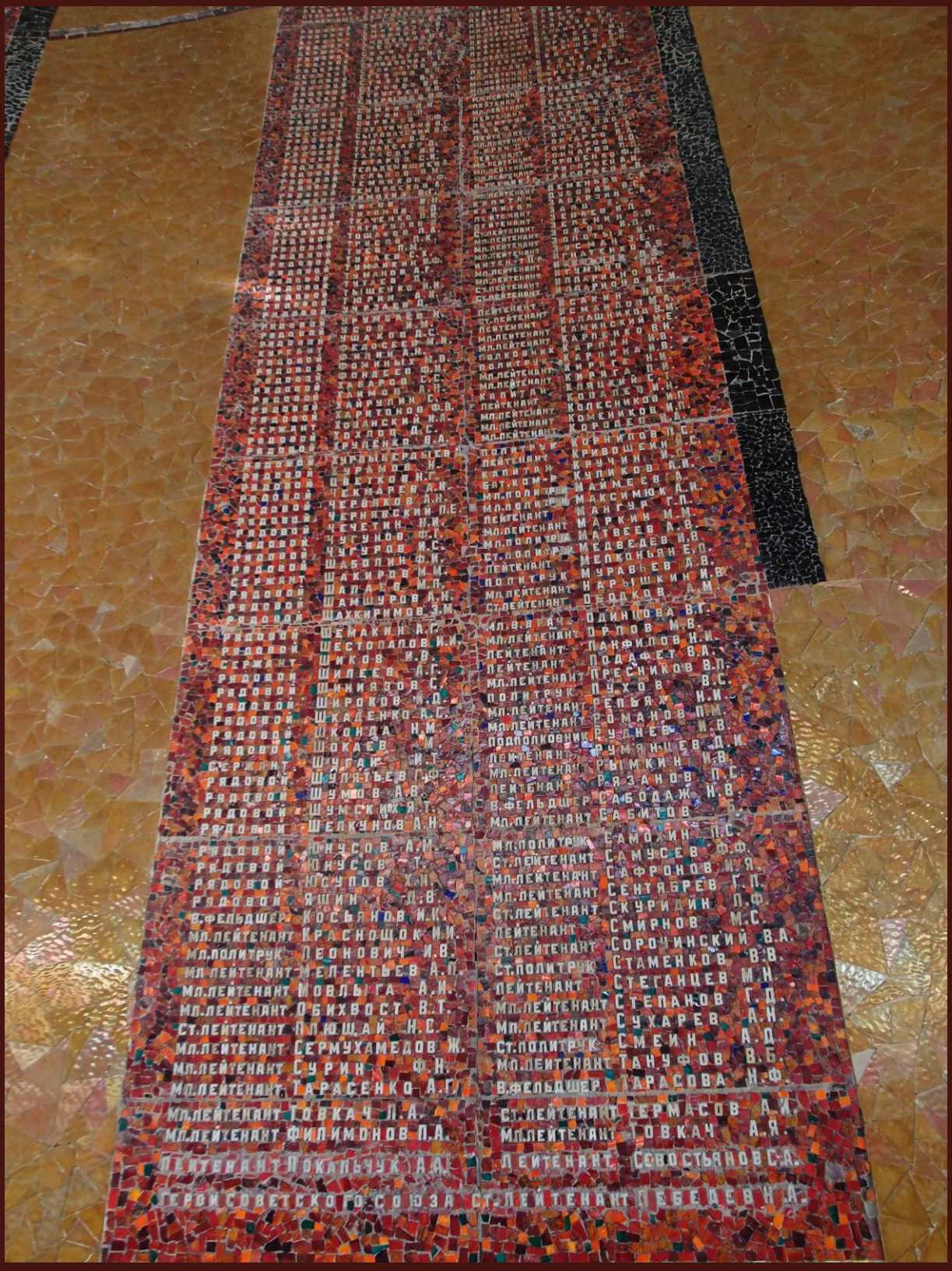
Рядовой Юнусов А.М.
Рядовой Юнусов Т.
Рядовой Юсупов Х.М.
Рядовой Яшин Д.В.
В.фельдшер Косьянов И.К.
Мл.лейтенант Краснощок И.И.
Мл.политрук Леонович И.В.
Мл.лейтенант Елентьев А.П.
Мл.лейтенант Мовлыга А.И.
Мл.лейтенант Обихвост В.Т.
Ст.лейтенант Плющай Н.С.
Мл.лейтенант Сермухамедов Ж.
Мл.лейтенант Сурин Ф.Н.
Мл.лейтенант Тарасенко А.Г.
Мл.лейтенант Товкач Л.А.
Мл.лейтенант Филимонов П.А.
Лейтенант Покальчук А.А.
Герои Советского Союза
Ст.лейтенант Гермасов А.И.
Мл.лейтенант Товкач А.Я.
Лейтенант Севостьянов С.А.
Ст.лейтенант Чебедев Н.А.

A szállásunkat keresve rájöttünk, hogy van még hova tökéletesíteni ezt a megoldást, ha továbbra is szeretnénk igénybe venni az otthoniak segítségét. A lényeg, hogy 1 óra keresgélés után végül célba értünk. Köszönjük Gabriella a segítséget és hogy tartottad a hátadat a félreértések miatt. De hová is értünk célba? Egy nagyon kedves párocska udvarára. Megvacsoráztattak minket az aznapi grillezésből még megmaradt birkahúsból, lezuhanyozhattunk és használhattuk az udvaron felállított sátrukat. Emellett kaptunk teát, sütit és sok segítséget a másnapi motoros bolt keresésben. Gábor úgy döntött, hogy a fedél alatt álló kanapén tér nyugovóra, de a sok kis macska, a szúnyogok és egy kullancs nem hagyta aludni és beköltözött ő is a sátorba.

16. nap: reggel összepakoltunk és búcsút vettünk szállásadóinktól, akik még marasztaltak. Kerestünk egy gyorséttermet, ahol van net, mert már rég nem beszéltünk az otthoniakkal.

Aztán egy olasz étteremben töltöttük az egész délelőttöt meg a d.u. első felét. Innen visszamentünk egy motoros boltba, ahol vettünk lánc spray-t. Csizmára való esővédőt és guminyomás mérőt is akartunk, de az nem volt. Viszont két vásárló motoros, az egyikük nagyon jól beszél angolul, megnyugtatott minket, hogy majd ők segítenek. És tényleg. Végigjárták velünk az összes útba eső boltot, de végül egy Auchan-ban találtunk. Megköszöntük a segítséget és elbúcsúztunk. Mi vissza mentünk az Auchan melletti Decathlonba, ahol Gábor talált megoldást az esővédelemre. Innen sürgősen Asztrahán felé vettük az irányt, mert még net közelben láttuk, hogy a következő nap Volgográdtól 200 km-re délre nagy eső lesz.

Majdnem sikerült is olyan messzire jutnunk, de ránk esteledett. A Volga partján akartunk sátrazni, de csak lelassítottunk és már menekültünk is a csillió szúnyog elől. A megfelelő hely keresése közben Gábor elborult a mező közepén, de nem lett semmi baj. Távolabb a parttól sem volt sokkal jobb a helyzet, de nem volt mit tenni. Fáradtak voltunk és felvertük a sátrat. Éjjel egy kutya pár méterre a sátortól ugatta ahogy próbáltunk aludni, de egyikünknek sem volt kedve kimenni a vérszívó áradatba, hogy elzavarja. Végül magától megunta és elment.

17. nap: hajnalban kiderült, hogy nem jutottunk elég messzire. A volgográdi eső széle elért minket is. Nem nagyon, de épp elég volt ahhoz, hogy vizes sátorban ébredjünk. A nap szerencsére sütött, viszont a repülő istenveréséből sajnos nem lett kevesebb.

A mai etapot csak 250 km-re terveztük, így volt idő megállni fényképezni is.

Útközben találkoztunk egy lengyel bringás párocskával, akik Kirgizisztánon keresztül tervezik az útjukat Tádzsikisztánba.

Asztrahánba érve ezúttal könnyebben megtaláltuk az otthonról intézett szállást.

Itt is végtelenül kedves emberek fogadtak minket. Megkérték a szomszédot, hogy Lolka és Bolka pár fillér ellenében hadd aludjon a garázsukban, mert reggelre valószínűleg hűlt helyük lenne az udvaron.

Zuhany után a szállásadónk fia, aki ex-versenyvízilabdázó és most úszóedző Moszkvában, körbevezetett minket a városon. Mindezt úgy, hogy 8 hónapja nem járt otthon és aznap reggel ért csak haza.

ЛЕНИН

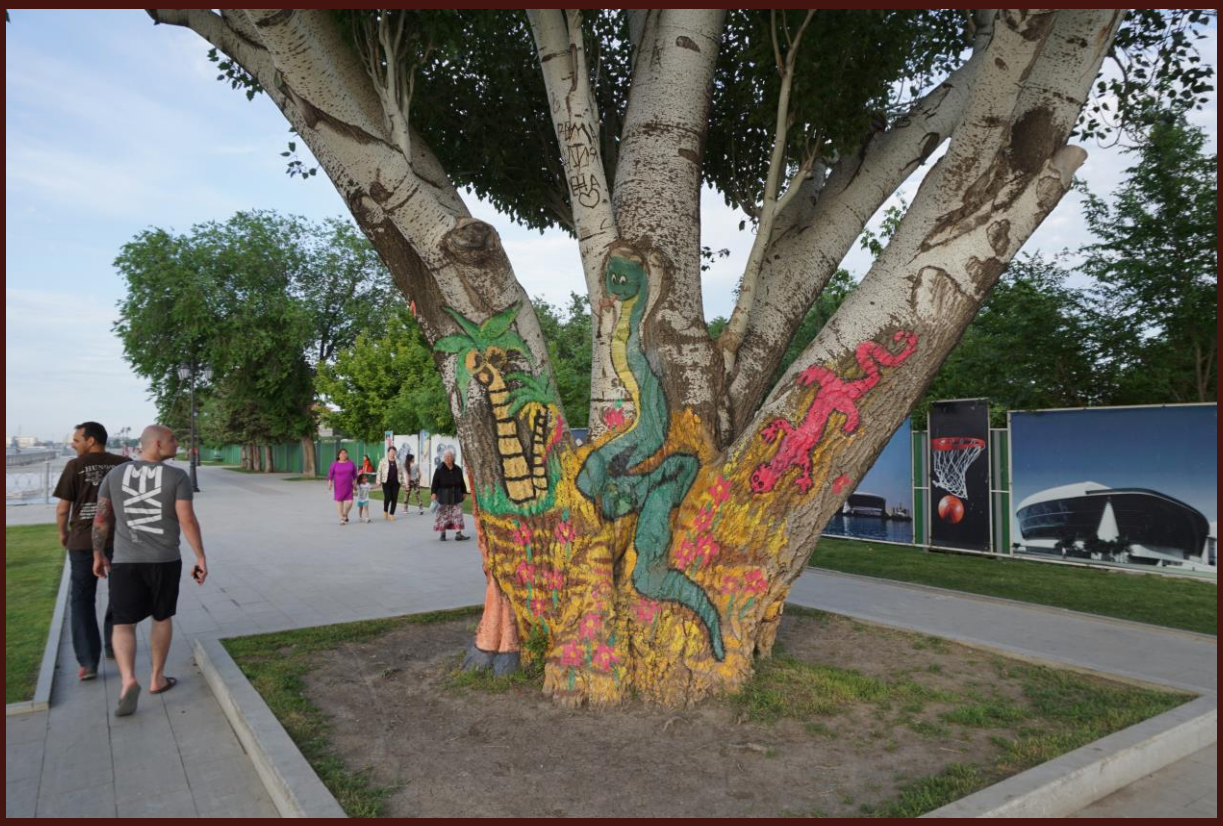

Mivel holnap elkanyarodunk a Volgától, így ki kellett használni az utolsó alkalmat, hogy megmártózzunk a Volga 15 fokos vízében. Ervin nem akarta szárítkozási lehetőség nélkül ezt bevállalni, így csak Gábor csobbant egyet.

Most egy időre elköszönünk. Nagy valószínűséggel Asgabatig, Türkmenisztán fővárosáig nem tudunk se képekkel sem bloggal szolgálni. Ez előre láthatólag kb. 2 hét. A nyomkövető továbbra is üzemelni fog. Szurkoljatok, mert kemény napok várnak ránk! Köszönjük a figyelmet és az érdeklődést!